

"Qələmsiz yazılanlar" - Rəşad Məcidin müqaviməti

İSTANBULDA, TÜRK ƏDƏBİYYATI VƏQFİNDƏ KEÇİRİLƏN
TƏQDİMAT MƏRASİMİNDƏN QEYDLƏR

(əvvəli 10-cu səhifədə)

Mən də daxil olmaqla zəlin gözü sonuncu çıxış edən kim olacağını axtarırdı, birdən adımla eşitdim. İndi bu yazını yazarkən, sözsüz ki, öz çıxışıma əlavələr edər, deklərimə biraz da "bəzək vura" bilərəm. Amma bu davranışı doğru hesab etmirəm və lentdəki səsimi yazıya köçürürəm: "Hamı "525-ci qəzet"dən danışdı, ədəbi məktəb olaraq dəyərləndirdi. 2013-cü ildə mənim də yolum bu qəzətdən keçdi. Burada çox şey öyrəndim, həyatımın

oldu. İndi isə burada kitabım çap olunub, onun təqdimatına yığışmışıq.

Düşünürəm ki, bu kitab - "Qələmsiz yazılanlar" mənim müqavimətimdir. İndi dövr dəyişir, yazı arxa plana keçir, informasiyanın ötürülmə forması dəyişir, virtual dünya həyatımızın ayrılmaz hissəsinə çevrilir.

Bir dəfə özəl bir şirkətdə işləyən gənc bir mühəndislə söhbət edərkən dedi, otuz il sonra indiki ixtisasların əksəriyyəti qalmayacaq. Mən ona dedim ki, bilmirəm hansı ixtisaslar qalacaq, ya yox, am-

tad dedi ki, indi bu texnologiyaları bilməsən, zamanla uyğunlaşa bilməyəcəksən, geri qalacaqsan.

Yeni forma nə qədər dəyişirsə dəyişsin, biz bu dəyişimin içində sevdiyimiz işi, yazını qoruyub saxlayacağıq. Bu sürət əsrində gün ərzində baş verənlərə böyük məqalələr yazaraq münasibət bildirməyə vaxt yoxdur. İndi bunu sosial mediada paylaşdığımız kiçik mətinlər, analizlər əvəz edir. Artıq bizdən aslı olmadan özünüifadə forması dəyişib.

Bu düşüncələrdən yaranan

kitabın yazılmasına məni ən çox həvələndirənlərdən biri akademik İsa Həbibbəyli oldu. Onun ədəbiyyata yeni janr gətirməyimlə bağlı dedi-yi xoş sözlər məni daha da həvələndirdi. Kitabımın nəşrinə görə böyük ənənəsi olan bu Vəqfi yaşadan Sərhət Kəbəkliyə, həm bu kitabı çevirdiyinə, həm də Azərbaycan ədəbiyyatından çoxsaylı tərcümələrinə görə İmdat Avşar, kitabın redaktoru Bəxtiyar Aslan və çıxış edən, mənim haqqımda, kitab barədə fikirlərini bölüşən hər kəsə təşəkkür edirəm. Bu gün burada iştirak edən jurnalistlərə də dərin minnətdarlığımı bildirirəm."

Beləcə, tədbir başa çatır. Rəşad müəllim oxucuları üçün kitab imzalayır. Sonra Gülhanə parkında dolaşmağa çıxırıq. O əsnada bir oğlan yaxınlaşıb: "Salam, Rəşad müəllim" - deyir. Rəşad müəllim oğlana baxıb onu tanımağa, bu simanı nə zaman, harada gördüyünü xatırlamağa çalışır. Amma almır.

Çünkü bu oğlan sadəcə hansısa bir tanış deyil. O, oxucudur. Adını bilmədiyimiz, üzünü görmədiyimiz, oxuması üçün kitablar yazdığımız oxucu! Hər oxucu kimi o da şəkil çəkdirmək istəyir sevimli yazarıyla. Və birdən kənarında dayanan kişiylə əl edib çağırır. "Atamdır- deyir, - sizi gördük, çox sevindik, istədik ki, sizinlə şəkil çəkdiyək".

Tanış bir simayla qarşılaşmağın mümkünsüz olduğu bu on altı milyonluq şəhərdə bir oxucu yazarıyla qarşılaşdı. Ədəbiyyatın bizi dünyanın hər yerində doğmalaşdırdığı hissəsinə olan inamımız bir qədər də artdı.

Ramil ƏHMƏD

önəmli bir dönüş nöqtəsi oldu.

Həqiqətən bir məktəb oldu mənim üçün. Mən və mənim mənsub olduğum ədəbi nəsil Rəşad Məciddən, onun qəzetindən çox şey öyrəndik. Bu kitabıyla da Rəşad müəllim hamımızdan gənc olduğunu göstərdi. Qəzətdə çap olunmağa başlayandan bu silsiləni maraqla oxuyurdum. İndi toplu halda oxumaqdan zövq aldım. Həm içindəki düşüncələr, həm də forma olaraq bu kitab bizə önəmli yol göstərdi".

Kitab təqdimatlarında

ən çox gözlənilən çıxış müəllifin olur. Əsəri haqqında başqalarının fikirlərini eşitdikdən sonra müəllifin onu necə dəyərləndirəcəyini, deyilənlərlə razılış-razılışmadığını bilmək üçün diqqətlə dinləyirik: "İstanbula ilk dəfə otuz il öncə gəlmişəm. Bu şəhərin otuz il əvvəl mənim üçün mistik bir ovqatı vardı, bu gün də İstanbul o ab-havanı qoruyub saxlayır. Əvvəllər bu Vəqfin binasının önündən dəfələrlə keçmişəm. Son illərdə isə Türk Ədəbiyyatı Vəqfiylə xoş münasibətimiz yarandı və bura mənim üçün doğmalaşdı. Keçən ilin baharında biz burada Anar müəllimin 80 illik yubileyini keçirdik və çox gözəl görüşlərimiz

ma yazı həmişə qalacaq. Necə ki, qədimdə Qobustan qayalarına yazırdılar, biz də bəyaz bir yer tapıb oraya yazacağıq. Tez-tez Cek Londonun "Dünyada yaradıcılıq ləzzətindən üstün ləzzət yoxdur" sözünü xatırlayıram. Bir gözəl cümlənin, əsərin nöqtəsini qoyanda aldığı zövqü və gücü heç nəylə müqayisə etmək olmaz. Əgər bu sürətli dəyişmə dövründə biz köhnəyiksə, Məmməd Arazın sözlərilə desək, od kimi, su kimi köhnəyik. Və ya Kamal Abdullanın "Ən yaxşı yeni ən yaxşı unudulmuş köhnədir" dediyi mənada köhnəyik.

Yadımdadır, 1998-ci ildə qəzetlərin kağız variantının yoxa çıxacağını müzakirə edirdik. O vaxt inanmazdım, amma indi sosial media bu barədə məni ciddi düşündürür.

Bu mənada deyirəm ki, "Qələmsiz yazılanlar" mənim müqavimətimdir. Bu kitabımla göstərmək istədim ki, forma nə qədər dəyişirsə dəyişsin, biz yenə bunun ən yaxşısını edə bilirik. Bir zaman mobil telefonlar yeni çıxanda bizdən əvvəlki nəsil bu cihazlardan istifadə etmək istəmirdi.

Bir tədbirdə telefon uzun-uzun zəng çalanda hamı birbirinə baxdı. Heç kəsin gözləmədiyini anda məlum oldu ki, bu bizim ustadımız, böyük jurnalist və alim Şirməmməd Hüseynovun telefonudur. Us-